

კოდექსი

ქართულ მწერლობაში

ტომი I

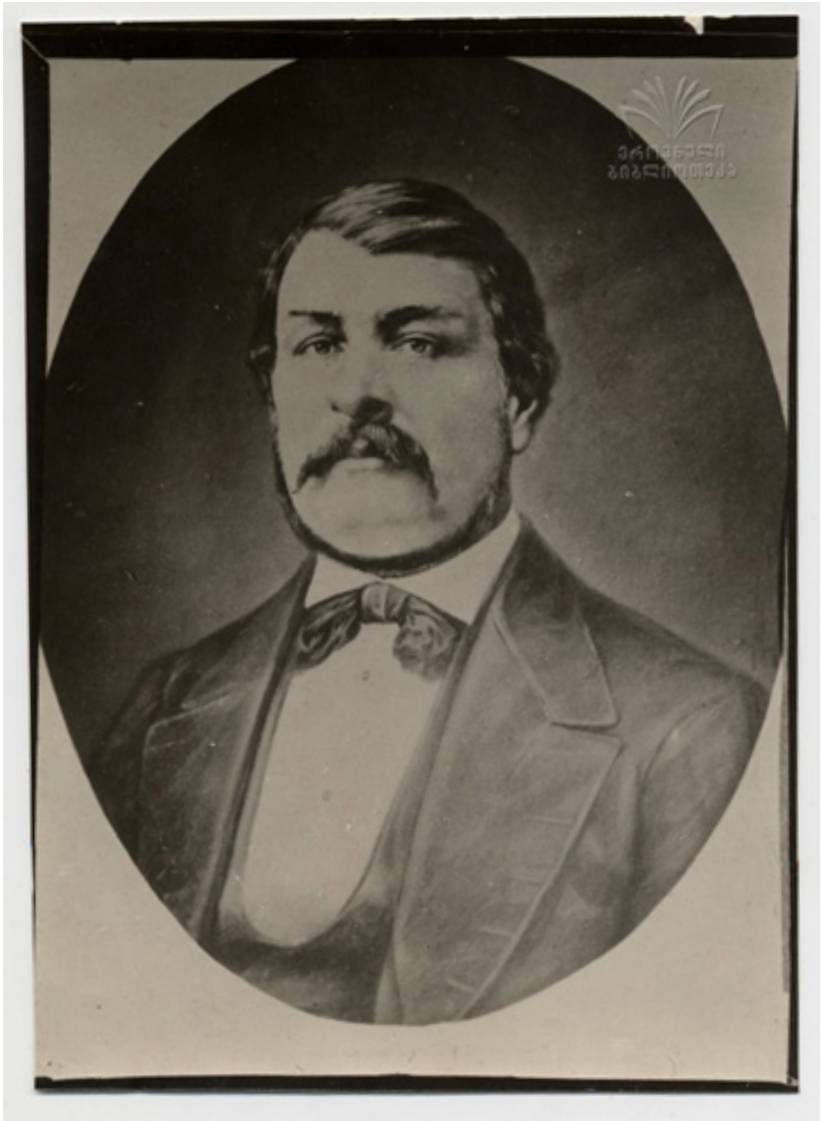
კოლეკილი

ქართულ მწერლობაში

ტომი I

გამომცემლობა „ჯეოპრინტი“
თბილისი 2015

გიორგი ერისთავი

1813-1864

თილისძის ხანი

კომკლავ სამი მოქმედებითა.

მოქმედი პირნი.

აბდულ-რახმანი-ხანი.¹

მახმადალა მისი ვეზირი.

ასანა ხარაზი (მოჯადოებული ხანი).

ქატიმ² დედა მისი.

ლეილა საყვარელი ასანასი.

ექიმბაში ხანისა.

მირზა ხანისა.

გოგო ლეილასი.

მსახური ხანისა.

ცოლები ხანისა.

(თილისმის ხანი.)

კომედია სამ მოქმედებაში.

პირველი მოქმედება წარმოსდგების ასანას სახლში, დუქანი ხარაზისა, დგას ტახტი, მარჯვნივ მხარეს არის კარი, იქავ ფანჯარა, მარცხნივ მხარესაც კარი, რომელიც შეიყვანს მეორე ოთახში. –

გამოსვლა 1.

ასანა და ქატიმ.

ასანა. (იცვამს წაღებს.) ვინ უნდა გაუძლოს ამ ბნელს ღამეს, ჯერ მამლებსაც არ უყვილიათ, მოიტა დედავ ეგ სამთელი, მე მგონია დღეს ველარ ვნახამ ჩემს ლეილასა.

–

ქატიმ. იქნება ხვალაც ვერა ნახო, გუშინ ხანი მობძანდა, ახალი ცოლი მოუყვანია და ამისთვის ხანის ცოლებს დიდი ყოფა აქვთ და ხომ იცი ლეილას ბევრი საქმე აქუს. –

ასანა. ვენაცვალე თვალებში, სასახლეში გაზდილი ქალია! ხანი ბრმა არის, თორემ რატომ იმას არ ირთავს. –

ქატიმ. მართლა კარგათ არის გაზდილი, მაგრამ შენ რა! სასახლეში მოსამსახურის ხანის მეჯორე, ღარიბ ხარაზს რათ დაემოყვრება.

ასანა. განა მე რითა ვარ ცუდი, ჯორებს არა ცხენებსაც მოუვლი, აბა ადგილი მამცენ და თითონ ხანობასაც კარგათ აღვასრულებ... –

ქატიმ. კარგი ნუ ბოღამ, ძალიან მალლა ხტები, ხარაზობიდან ხანად გახდე. –

ასანა. შემთხვევაა, ბეღია, დედაშვილობამ სუყველა, მე ლეილასგან იმედი მაქუს, რომ ლეილა ახუნდ მაჰმად რასულის შვილს არ შეირთავს.

ქატიმ. მართლა, გუშინ ის ქოფაკი მოვიდა დავაჭერინებო.

ასანა. ოჰ შე ურიავ თქო, ათი თუმანი განგებ მამცა იმ სირცხვილის ქმნილებამ. –

ქატიმ. რათ გამაართვი და თუ გამოართვი რათ დახარჯე.

ასანა. ვაჰ დედავ, მაგას რას მეუბნები, ის ფული ქებინათ მიხდოდა, იმდროს შენ ავით გახდი, ბევრი საჭიროება იყო შეშა, წამალი აბა რა მექნა. –

ქატიმ. მამ რა გეშველება, არ დავაჭერინოს, დაჭერილი რომ განახო ხომ მოგკვდები.

ასანა. მოდი დედავ, ხანთან ვიჩივლებ, იქნება მოწყალეობა მოილოს. ვეტყვი ლეილა მიყვარს მეთქი, თითონაც

ირთავს ეხლა ცოლს, ვინ იცის რა ქეიფზე შევხვდე, ერთი ბედს გამოვცდი, ანბობენ კარგი ყმანვილი კაცი არის ჩვენი ხანიო. –

ქატიმ. მართლა ძალიან კარგი იქნება, მიდი ფეხებ ქვეშ ჩაუვარდი, უთხარი შენი ღარიბი მდგომარეობა, იმისთვის ათი თუმანი არაფერი არა არისრა. –

ასანა. (ცოტა ფიქრს უკან.) არა დედავ! მცხვენთან, მოწყალე-ბას ვერა ვსთხოვ, მე ახალგაზდა ყმანვილი ვარ, შემოძლიან ვიმუშაო, არა მე მცხვენთან, სირცხვილია ეგ არა, დაეხსენ იმ ბებერმა ურიამ მიჩვილოს, მაშინ ხომ უნდა დამიბარონ, აგება მაშინ მოვახსენო ხანს ჩემი მდგომარეობა, როგორ იმას უყვარვარ, ფუ კინა-ლამ დამავინყდა, წაღები უნდა წამელო აჯი უსუფთან, იქიდგან ყავახანაში შევალ, ყავას დავლევ, მომინთე დედავ ჩავიცვა. –

ქატიმ. აი ჩემო კუჭო, წადი გენაცვალოს დედა, ხანდახან იქეიფე. (გავლენ გვერდზედ)

გამოსვლა 2.

აბდულ რახმან ხანი და ვეზირი მაჰმადალი (შემოვლენ.)

ხანი. ეს სახლი ხარაზისა უნდა იყოს, როგორაც სჩანს, ამისი პატრონი მდიდარი უნდა იყოს. –

ვეზირი. კარი არის დაუკეტელი, ოთახში არავინ არის, როგორი დაუდევნელობაა. –

ხანი. მოსაპარავიც არა არისრა.

ვეზირი. რას ბძანებთ, მაშინ რომ ჩვენ აქ მოგვასწრონ. –

ხანი. წაღები შევაკერვინოთ. –

ვეზირი. მაგრამ გავბედავ თქვენო მალალ ხარისხოვნებავ....

ხანი. კმარა, მე ვხვდავ რომ თქვენ არ მოგწონთ, რომ როგორც გარუნ-ალარაშიდობ, დავდივარ ჩემს სახანოში და-ფარულის სახით. –

ვეზირი. მე მეშინიან, რომ უკადრის შემთხვევას არას შევხვდეთ

გლებთაგან. –

ხანი. არაფერია, ყველასთან ალერსიანათ იყავით, ისინიც ალერსიანათ მოგექცევიან, ამასთანვე ესეც ხომ იცით, რომ რა მოუთმენელად მოველი მოსვლას ჩემს საცოლესა. ამაღამ მე ძილი არ მომივა, მანამ რით გავატაროთ დრო, არაფერი შექცევა არა არისრა. –

გამოსვლა 3.

იგინივე და ასანა.

ასანა. ესენი ვინ უნდა იყვნენ. –

ხანი. სალამალექ! შენ ხარაზი ხარ. –

ასანა. გახლავარ თქუენ³ სამსახურში!

ხანი. მითხარ, დღეს რა ანბავია ამ თქვენ ქალაქში.

ასანა. ჩვენი ხანის შვილი მობძანდა თეირანიდგან ხანათ დაჯდა, და ცოლს ირთავს თქუჴნც იქნება იმის ამაღათაგანი იყოთ. –

ხანი. დიას ჩუჴნ იმისი მოსამსახურენი ვართ. –

ასანა. (მძიმეთ თავს დაუკრავს.) გთხოვთ მიბძანოთ, რა ბედნიერის ვარსკვლავით არის გაბედნიერებული ჩემი ღარიბი სახლი. –

ხანი. აი ამ ჩემს ამხანაგს უნდა წაღები შეგაკერვინოს. –

ასანა. გავბედავ მოგახსენოთ, ასეთს წაღებს შეგიკერავთ, რომ თეირანის ხარაზები დაგავინწყოთ, ნება მიბოძეთ თქუჴნი ბედნიერი ფეხი დავინახო. –

ვეზირი. მე წაღებს გამოგიგზავნი, იმ გვარი შემიკერე ასეთი არ მინდა. –

ასანა. როგორც თქუჴნს მაღალს სულს ეპრიანებათ. – ერთი სათხოვარი მაქუს, გავბედავ გთხოვოთ რომ თქუჴნი კალთა დააფაროთ ამ საწყალ ჩემს თავსა. –

ხანი. რა გინდა გვითხარ?

ასანა. ერთი საჩივარი მაქუს ხანთან.

ხანი. ხანთან ჰაა!

ასანა. დიახ, მე თქუჴნი მოგახსენებთ დანვრილებით, მხოლოდ ვითხოვ თქუჴნის მონყალეს ტვინისაგან, რომ თქუჴნი ხელები იყოს ჩემის სანყალის თავის ქუდებათ ამ საქმეში! მე ხანის მეჯორის ქალი მიყვარს, მამა არ მაძლევს, ქალსაც უყვარვარ, ხანს მინდა ვსთხოვო აგება იმისი მონყალეა მებოძოს, ის ქალი პირველი ხანის ცოლის მოახლე არის.

ხანი. როგორც მე ვიცი, ხანი არ გაერევა ცოლქმრობის საქმეში. –

ასანა. ხანდისან მოხდება ხოლმე. –

ვეზირი. მეც აგრე მგონია (ღიმილით.)

ხანი. იქნება იმ ქალის მამა შენ ყოფა ქცევაზედ კმაყოფილი არიყოს. –

ასანა. არ ვიცი რა უნდა მეტი მე კარგი ყმანვილი ვარ და ჭემმარიტი მუსულმანი. –

ხანი. შენი საყვარელი ლამაზია? –

ასანა. რა კითხვა უნდა კმაყოფილი გახდებით, ფუ ნალების ან-გარიშხედ ნაველ, ასეთი ლამაზია, როგორც მზე, ასეთი ტანადია, როგორც ალვისხე, ასეთი ლოყები აქუს, როგორც ბრონეული. –

ხანი. გეყოფა ქება, რატომ არ გაძლევს იმისი მამა? –

ასანა. იმიტომ რომ ხარაზი ვარ! ეჴ ღმერთო ჩემო, ჩემი ბრალი ხომ არ არის, რომ ხარაზად დავიბადე. რასაკვირელია დაბადებამდის რომ ეკითხა ვისმე ჩემთჴს⁴ ასან! რა ნოდებით გინდა რომ ქვეყანაში იყო? უეჭველად მე არ ვიტყოდი (ჩვილის ხმით.) ხალაზათ! –

ხანი. მამ კარგი შენ რომ აგარჩევიონ ნოდება, უფრო რას მოინდომებ. –

ასანა. რასა? ეგ მე ვიცი რასა! რასაკურელია, სიმდიდრეს, დიდ კაცობას, დარბაისლობასა, – ვითომ ხანობას კი დავინუნებდი თუ! –

ვეზირი. რასაკვირელია! –

ასანა. და თუ აგრე ბედით ნავა, ჩვენი ქალაქის ხანობასაც კარგა გამოვირჩევიდი აბდულ რახმანის მაგიერად! –

ვეზირი. ოხო შენ მაღლა იწევ? –

ასანა. შენი ჭირიმე, ნათქვამია კაცმა თუ ინატროს, უნდა ინატროს. –

ხანი. შენ გგონია რომ ხანობაში ბედნიერი იქნებოდი! –

ასანა. მოგეცა ღვთის წყალობა, კარგათ ჩემს საქმეს გავასწორებდი.

ხანი. მაშ შენ ხანს ვერ იცნობ!

ასანა. ბავშვობაში⁵ მინახამს, თეირანში გაიზარდა რაღას ვიცნობ, ძალიან აქებენ ხანსა, კარგი გულისა არისო ღმერთი უყვარსო. –

ვეზირი. მე რომ გხედავ, შენ ხანობა ამისთვის გინდა რომ კარგა ჭამო!

ასანა. ცოდვილი ვარ! ძალიან მიყვარს კუჭის ნებიერება, – თუ მე ხანი ვყოფილვოდა იმასაც ვიფიქრებდი სხვათაც ჰქონოდათ რამე საჭმელათ. –

ხანი. შენ კეთილ გამზრახი კაცი ყოფილხარ, ვწუხვარ რომ ხანი არა ხარ. –

ასანა. მეც ძალიან ვწუხვარ, სიზმარშიაც ბევრჯელ ვნახამ ხოლმე სულ დიდი კაცი ვარ სიზმრებში. –

ხანი. სიზმარი ხანდახან ახდება ხოლმე, რაიცი იქნება როდისმე შენც გახდე ხანი.

ასანა. უწინ კი მომხდარა ბევრჯელ წიგნებში წამიკითხავს. –

ხანი. წიგნიც იცი! –

ასანა. კარგათ, მე წამიკითხავს ერთი წიგნი ათასის წლის წინათ, მაშინ როცა თილისმეები ჰცოდნიათ სპარსეთში რომ ერთი ღარიბი მაგრამ კეთილი კაცი ხარაზი ხალიფათ გარდაქცეულ იყო და ხალიფა ხარაზათ, ეი თუ კაი დროება ყოფილა ღარიბი კაცისათვის, ახ ეხლა სადარის ის დრო! –

ხანი. ვინიცის თუ ერთხელ მოხდა, მეორეთაც მოხდება. –

ასანა. როგორ გგონიათ, რა ოინი იქნება რომ დილით ერთბაშათ გავიღვიძო აბდულ რახმან! ხანი გავხდე ხა! ხა! ხა! (იცინიან.)

ხანი. და აბდულ რახმან ხანი ხარაზათ! ხა! ხა! ხა!

ასანა. იცით რა მოგახსენოთ, ეგრე რომ გახდეს და ორიოდ თვე

ხარაზათ იყოს, არ აწყენდა, ყმანვილია ეცოდინებო-
და, როგორ ძნელია სილარიბე, მაგრამ ხუმრობა იქით
იყოს, ნება მომეცით ბატონებო გამოგეთხოვოთ, ან
არ გენყინოთ საწყალი ყმანვილ კაცი ვარ, ობოლი სა-
სახლეში არ მიიტანოთ ჩემი როტვა. –

ხანი. ნუ გეშინიან. სად მიხვალ!

ასანა. დღე ვმუშაობ, ღამე ყავის ლოთი ვარ, ყავახანაში წავალ
იქ ყავას დავლევ და ვილაქლაქებ. –

ხანი. აი ესეც იქ მოდის, ერთათ წადით ეს გითავაზებს.

ასანა. თუ კი მიკადრებს თავის მონას, დიდი ბედნიერება იქნე-
ბა ჩემთვისა. (ასანა გავა.)

ხანი. (ელაპარაკება ვეზირს).

ვეზირი. როგორც თქუწნს მაღალს ხარისხოვნებას ნებავს. –

ხანი. უთუოთ აღასრულეთ. –

ასანა. (გამოვა.) აბა წამობრძანდით ბატონებო. –

ხანი. შენ ამას გაჰყე (ჩუმათ ასანას.) ამას შეუძლიან ხანთან
გალაპარაკოს. –

ასანა. თქუწნო მაღალღირსებავ გევედრებით თქუწნ კალთაში.
–

ვეზირი. კარგია ნავიდეთ. – (გავლენ.)

გამოსვლა 4.

ქატიმ (მარტო) ნეტავი ვიცოდე, ეს ყმანვილები ვინ იყვნენ,
მგონია უბრალო მსახურები არ იყვნენ, უმეტესად
ერთი იმათგანი, მე კარებიდგან დავინახე იმას დიდ
კაცური სახე ჰქონდა. –

გამოსვლა 5.

ქატიმ და ლეილა.

ლეილა. სალამაღექ დედავ!

ქატიმ. ლეილაჯან! მე არ მეგელოდი რომ გნახამდი. –

ლეილა. მეც არ მეგონა, ამდენი საქმე არის რომ წარმოდგენაც

არ შემიძლიან. – სად არის ასანა?

ქატიმ. ის შინ არარის.

ლეილა. ხედავ იმასა, ის შინ არ დამიხვდა, დამაცალე გადაუხდი.

ქატიმ. აქ ვილაც ყმანვილები იყვნენ, სასახლეში მოსამსახურეები, ერთმა იმათგანმა წაიყვანა.

ლეილა. მოსამსახურეები? – ვინ იქნებოდნენ, ეხლა ისინი სასახლეში იყვნენ, რისთვის⁶ იყვნენ აქა?

ქატიმ. ერთი წალებს აკერვინებს. –

ლეილა. განა თეირანიდგან ისინი უწალოთ მოვიდნენ. –

ქატიმ. გენაცვა განა უცვეთელა წალა არის ქუწყანაზედ.

ლეილა. არ ვიცი რაუყო იმ ბებერ ქოფაკს მაჰმად რასულს. –
გადამკიდებია ერთი საძაგელი შვილი ჰყავს, მამაჩემს
უნდა იმას შემერთოს.

ქატიმ. რა არის შეირთე მდიდარია.

ლეილა. ასეთი მწვანე პირი აქუს,⁷ როგორც შემოუსვლელი კომში, თუალებე გამოვაფხაჭნიდი ასე, რომ შემეძლოს. –

ქატიმ. ეგ არის ჩუწნ უფრო ძალიან არ გვანუხებს, ჩემ ასანას
დაჭერას უპირებს, ახ როდის იქნება იმ დალოცვილმა
ღმერთმა ათი თუმანი გვაჩუქოს. –

ლეილა. აი ფული. (აძღვეს ფულს.)

ქატიმ. რა არის ეგ ლეილაჯან. – ვინ მოგცა შენ ეგ ფული?

ლეილა. ნუ გეშინიან ღმერთმან იცის, არ მომიპარამს.– მიირთვი ესა! –

ქატიმ. მაინც არ შემიძლიან გამოგართო, ასანას ეწყინება. –

ლეილა. იმას ნუ შეატყობინებთ, შენ მოგართვი. –

ქატიმ. შენ სად იშოვნე? მითხარ.

ლეილა. მე ვიცოდი, რომ ის ბოროტი კაცი განვალებდათ; მე მომაგონდა, რომ დედიჩემისა დამრჩა სამი ძაფი მარგალიტი, ეს მხოლოდ სამჯერ მეკრა ყელზედ, ის მარგალიტი ავიღე და დავაგირავე და ეს ფული მომცეს, თუ გინდა ყუთში ყრილა მიირთვი დედაჯან! არა უთუოთ უნდა მიიღო, აბა მე რათ მინდა ფულები.

ქატიმ. ცოდვა ხარ შვილო, რომ უარი გითხრა, ღმერთი დაგაჯილდოებს მაგ კეთილ გულისათვის,⁸ ოჰ! ახლა ჩემი

ჭირი და ზრუნვა გათავდა, ახლა დეე მოვიდეს ის წყ-
ეული ბებერი, მე იმას პირში ჩავაყრი თავის ფულებს
და ტალახს. –

ლეილა. მართლა, ბარათი გამოართვით ასანასი. – ბევრი მინ-
დოდა მელაპარაკნა თქუწნთან მაგრამ დროება არა
მაქუს, მშვიდობით, დრო არ არის.–

ქატიმ. პატარა მოიცადე, ეხლა მოხველ, აგრე მალე მირბი. –

ლეილა. ბევრი საქმეები მაქუს, ხვალ ქორწილი იქნება ხანისა
ახალ საცოლესთან, იმისი გამდლები, გამდლების გო-
გოები, და გოგოების კატები.

ქატიმ. რაო! მოიცა გეთაყვა, რა კატები!

ლეილა. მაშ, სასახლის კატები, აი როგორმე აგიხსნით, ხანის
ცოლებსა ჰყავთ გამდლები, გამდლებს მოახლეები,
მოახლეებს თავიანთ[ი] გოგოები, ისინი ასე ანჩხლი და
ამპარტავენები არიან, რომ ხანის ცოლებზედ უმეტე-
სად, მეც თითონ აქამდის კატა ვიყავ სასახლეში. –

ქატიმ. მაშ შენ ფისო ფისოს გეძახდნენ. (სიცილით)

ლეილა. ეხლა არა მცალიან, მერე გიანბოთ წვრილათ. –

გამოსვლა ნ.

იგინივე და გოგო.

გოგო. ქალბატონო, დიდი ქალბატონი გიბძანებთ? –

ლეილა. (ჩუმათ) აი დედავ, ეს ჩემი კატა არის. – ქალბატონი,
რა ანბავია? მშვიდობით დედავ. –

მოქმედება 2.

ხანის ზალა, მდიდარი სახლის მორთულობა, მოფენი-
ლი ასანა, ძვირფასის ხალათით სძინამს, ორი მოსამსახურე
ყალიონ ყორჩები გვერთ უდგანან, ვეზირი ერთის მხრიდგან

უყურებს მძინარეს, მარჯვნივ დიდი სარკე. –

გამოსვლა 1.

ვეზირი, ასანა მძინარე, ორი ბიჭი, ორი ყალიონ ყორჩი. –

ბიჭი. ახლა ყველაფერი მზათ არის, მ[ისი] მაღალხარისხოვნება შემობძანდეს. –

ვეზირი. (ერთ ბიჭსა.) მოახსენე ჩქარა, ხელები ხომ კარგა დაჰბანეთ?

ბიჭი. რაც შეიძლებოდა ვეცადენით, მაგრამ კიდევ შავი აქვს, ვერ გავხეხეთ, გაელვიძებოდა ვარდის წყალი კი არ დავიშურეთ. –

გამოსვლა 2.

იგინივე, ხანი, ექიმბაში, მირზა და ფარეში

ხანი. ხო ყველაფერი მზათ არის?

ვეზირი. მზათ არის ყოველიფერი, როგორც ენებებოდა თქუენ⁹ მაღალ ხარისხოვნებას.

ხანი. საუცხოვოა, ახლა გესმით, ვახშამთ უკან თამბაქოში გაურიეთ თრიაქი, დააძინეთ შეიყვანეთ ამ ოთახში, გახადეთ თქუენც ტანისამოსი გამოუცვალეთ და წაიყვანეთ თავის სახლში, დედას უთხარით, ყავახანაში ბევრი თრიაქი უჭამია და დასძინებიათქო (ვეზირს) ოო შენ ნახავ, რარიგათ გაგიჟდება. –

ვეზირი. უცხო მოგონებაა.

ხანი. ახლა უნდა დავიწყოთ გესმით (აჩვენებს ასანაზედ.) ამაღამ თქუენი ხანი ესარის, მე ვარ მისი ნაზირი მირზასადი, თქუენ ყველანი თავთავიანთ ხელობით იყავით; მაგრამ გთხოვთ არ გაიცინოთ, მაგითი საქმე წახდება (ბიჭებს) თქუენ ასე დადექით, აბა ქასიმ გაალვიძე.

- ბიჭი ქასიმ.** (აღვიძებს.) თქუენო მაღალ ხარისხოვნებავ, თქვენო მაღალ ხარისხოვნებავ?
- ხანი.** (იცინის.) იქნება მეც აგრე მაღვიძებ ხოლმე?
- ქასიმ.** რა ბძანებაა თქუენო მაღალ ხარისხოვნებავ როგორ შეიძლება. –
- ასანა.** (იზმორება.) რა ანბავია დედაჯან, განა დრო არის?
- ქასიმ.** (ხელს დაუჭერს.) თქუენო მაღალ ხარისხოვნებავ, აკი ბძანეთ გაღვიძება?
- ასანა.** რას ამბობ დედი, რა ხარისხოვნება? განა ხანი არის დუქანში? –
- ქასიმ.** (შეუჯდება მხარში.) აი ინებებთ გაღვიძებას თქუცნო მაღალ ხარისხოვნებავ! –
- ასანა.** (ადგება.) კიდევ ხარისხოვნება, ვინა ხართ თქუცნ, ვის ელაპარაკებით?
- ქასიმ.** თქუცნს მაღალ ხარისხოვნებას, ჩემ ჳელმნიფეს ხანს აბდულ რახმანს. –
- ასანა.** (წამოხტება, დაჯდება ტახტზედ, იყურება აქეთ იქით.) ეე, მაჰხმად რესულ ალლახ? სადა ვარ, ეს რას ნიშნავს? –
- ქასიმ.** ვგონებ ცუდი სიზმარი გზმანებია თქუცნ მაღალ ხარისხოვნებას.
- ასანა.** სიზმარი? (ჩუმათ) თუ ეგ აგრე არის, მაშ ეს სასიამოვნო სიზმარია (იშინჯავს ყურებს აგრეთვე კალთებს, ჳელებზედ ისუნავს ცხვირზედ მოივლებს ჳელსა) მეტკინა, როგორი სიზმარია, რაში მეტყობა ძილი, მიბძანეთ ბატონებო, ალლახის გულისათვს¹⁰ მე აქ როგორ ჩავარდი, ვისთან მაქუს ბედნიერება? –
- ხანი.** ბატონო ხანო რა შეგემთხვათ,¹¹ ვერ იცნობთ თქუცნთ მოსამსახურეთ? აი ჩუცნ გახლავართ ორნივ ნაზირ ვეზირნი, მე თქუცნი მონა და ნაზირი მირზა სადი.
- ვეზირი.** მე თქუცნი მაღალ ხარისხოვნების ვეზირი მამადალი. –
- ექიმი.** მე თქუცნი ბედნიერის სახლის ექიმბაში...
- მირზა.** მე გახლავართ თქუცნის ბედნიერის ტახტის მირზა. –
- ბიჭი.** მე გახლავარ უმდაბლესი მონა და მოსამსახურე, თქუცნი მაღალ ხარისხოვნებისა ფარეში. –

ასანა. (გაოცებული შესცქერის ხან ერთს და ხან მეორესა, იმ-
ეორებს ხან ერთის სიტყვას, ხან მეორისა.) დიახ კარ-
გი მაგრამ მე ვინლა ვარ, მე, მე?

ხანი. უთუოთ თქუწნო მაღალ ხარისხოვნებავ დღეს იმ გუნე-
ბაზედ ბძანდებით, რომ გვეხუმროთ, თუ არ ხუმრო-
ბით, როგორ დაივიწყეთ ერთ მინუტს, რომ თქუწნა
ხართ ჩუწნი მაღალ ხარისხოვანი, ჩუწნი გონების
ვარსკვლავი, ჩუწნი სიმართლის სასწორი, ახალი შტო
ედემის ხისა, თეირანის ბურჯი, აბდულ რახმანი ხანი.

—

ასანა. როგორა! ხანი! მე ხანი?

ხანი. მამ სხვა ვინ უნდა ბძანდებოდეთ. —

ასანა. ეს უთუოთ თილისმა არის! არა მე ჯადო ნაქნარი ვარ! მე
ხანი ბრრ....! მე ხანი (იციინის.) მაგრამ ცუდი არარის?
ჩემთკს კარგია, ღმერთ ერნმუნე კარგია, ხანობა
სჯობია ხარაზობასა! (მაღლა) ბატონებო! შემინდეთ,
მე მგონია თქუწნ მასხარათ მიგდებთ. —

ხანი. ვინ გაბედავს თქუწნო მაღალ ხარისხოვნებავ!

ასანა. მამ რა არის ეს ჩემ თავსა?

ხანი. არ გვესმის რა უნდა გვიბძანოთ?

ასანა. მე გარნმუნებთ, მე არა ვარ თქუწნი ხანი, მე ვარ ერთი
საწყალი თქუწნი მონა ფუჩ, ზად, ხარაზი ვარ! (საზო-
გადო განცვიფრება) უბრალო ხარაზი. —

ექიმბაში. ალლახ, ალლახ! მე მგონია თქუწნი მაღალ ხარისხ-
ოვნების ტვინი შერყეულა!

ასანა. დიახ, დიახ, სწორეთ ხარაზი ვარ ასანა, ვალლა, ხარაზი
ვარ, ბილლა, ხარაზი ვარ, ბიდათ, ხარაზი ვარ, და მე
ქალაქში არამცთუ¹² უბრალო ქუჩის საძაგელი ბიჭი,
თითქმის ძალღებიც მიცნობენ, რომ ასანა ხარაზი
ვარ, უბრალო მეჯღანე. — (უყურებს ხანსა და ვეზირ-
სა.) ბატონო თქუენც კარგათ მიცნობთ? —

ხანი. და რასაკურველია თქუწნო მაღალ ხარისხოვნებავ, რომ
გიცნობდეთ, სიყრმიდგან თქუწნთან შევზდილვართ
და გემსახურებით. —

ასანა. თქუენ სხვას ბძანებთ, მე მახსოვს წუხელ ჩემ დუქანში

ბძანდებოდით. –

ხანი. (იცინის.) თქვენ დუქანში? დღეს როგორც ვხედავ, ძალიან მხიარულად ბძანდებით, თქუწნო მაღალ ხარისხოვნე-ბავ!

ასანა. მაშ აბა მითხარით სინდისის ქუეშ, არ იყავით ნუხელის ხარაზთან? უბრალო ხარაზის დუქანში? –

ხანი. დიახ ჩემო ხელმწიფევ! ჩუჭულებრივ თქუწნ სადილთუ-კან მოისვენეთ და ჩუწნ გაახელით სასეირნოთ ქა-ლაქში, და სალამოზედ შევედით ერთ ხელოსანთანა, სადაც მირზა ალიმ შეუკვეთა საცხენოსნო წაღების შეკერვა, ერთ ყმანვილ ხარაზსა. –

ასანა. ჰო გესმისთ? აბა ის მე ვიყავ, სწორეთ მე ვიყავ!

ხანი. თქუწნ ერთის სიტყვით მასხარათ გვიგდებთ თქუწნო მაღალ ხარისხოვნეზავ.

ასანა. მერე როგორ მოგეწონათ ის ხარაზი!

ხანი. კარგი მარდი და მასხარა არის. –

ასანა. (იქით) ჰო აბა! სწორეთ მე ვარ მე!

ხანი. ცოტა ტუტუცია.

ვეზირი. რა უყოთ ყმანვილია!

ასანა. მოითმინეთ გახსოვთ, მგონია იმან ყავახანამდისინ გა-გაცილათ!

ვეზირი. დიახ, სწორეთ აგრე იყო, ის ყავახანაში შევიდა, საიდგან მოხსენდა თქუწნ მაღალ ხარისხოვნეზას?

ასანა. მგონია იმას ბევრი ხაშიში აჭამეს მურაბაში. –

ხანი. მიუწთომელია საიდამ შეგიტყვიათ, როდესაც თქუწნ სულ ამ ტახტზედ ბძანდებით. –

ვეზირი. აქ რომ მოვბრუნდით, ისევ გეძინათ.

ასანა. (თავისთვის)¹³ მართლა საკურველია!... ესეც იმ ისტო-რიასა ჰგავს, ამას წინათ დედა ჩემს რომ წაუკითხე, უწინდელ დროში, სიზმრათ მოხდებოდა თილისმით, ხან ფილასოფოსები ვირათ გადაიქცევიოდნენ, ვირები ფილასოფოსათ – უბრალო კაცის გვამში, ხალიფას სული ჩადგებოდა და ხალიფას სული უბრალო კა-ცის გვამში. – იქნება ის დრო მოვიდეს, ჩემი სული ხანის გვამში ზის და ხანის სული ჩემ ცოდვილ გვამ-

ში, ხანი მოგებაში გახლავთ! აბა მოდი ერთი გავგზავნი, ჩემი გვამი მოიტანონ, ესე იგი მე ხარაზი (ბიჭებს დიდკაცურად.) ეი გადა! (შეშინდება ნაავლებს კაბაზედ ჴელსა მოწინებით.) შენი ჭირიმეთ თქუჴნ მიდით ყავახანაში და უთხარით იქ ხარაზ ასანას, ეხლავ ჩემთან მოვიდეს (დიდკაცურად.) გააღვიძეთ თუ ეძინოს, არც აგრე დიდი ბატონია!

ბიჭი. გავბედავ მოვახსენო თქუენს მაღალ ხარისხოვნებას, რომ ხარაზს არ შეუძლიან აქ გაიხლოს, მკვდარივით გდია ხაშიშისგან. –

ხანი. მეყავახანემ წაიყვანა თავის სახლში.

ასანა. ეს რა ამბავია, ხანივით წაიყვანეს?

ხანი. როგორ ხანივით? ხარაზი ხარაზულათ წაიყვანეს. –

ასანა. შემცდარხართ, ის ხანია!

ხანი. ხარაზია.

ასანა. მე.

ხანი. არა, ისა. –

ასანა. (ცოტა ფიქრს უკან.) არა! რასაკურველია! არა არმინდა ხანობა! სულო გამოდი ჩემის გვამიდგან დაიკარგე; გამოდი პირიდგან, ცხვირიდგან, ყურებიდგან, გამოდი! გამოდი! არა ვარ ხანი ასჯერ არა ვარ ხანი, ხარაზი ვარ შიგნიდგან და გარედგან. –

ექიმბაში. (ჴელს მოსჭიდებს.) მოითმინეთ თქუჴნო მაღალ ხარისხოვნებავ. –

ასანა. ამას რალა უნდა.

ექიმბაში. მაღალ ხარისხოვანო ხანო, მე აქამდისინ ჩუმათ ვიყავ, მეგონა თქუჴნი გასაოცარი სიტყუჴბი ცუდის სიზმრიდგან წარმოსდგება მეთქი, მაგრამ ახლა დავერწმუნე, რომ თქუენი მაღალ ხარისხოვნების ტვინის მდებეირობა ძალიან მოშლილა, და მაჯაც აჩუჴნებს თქუჴნ უნდა სისხლი გამოგიშვათ, ეი ბიჭებო!

ასანა. ეს რალა ამბავია მომიტევეთ კარგათა ვარ, როგორც თევზი წყალში. – (უყურებს ნესტარს გაოცებული.) დააგდე, დააგდე ნესტარი, არ მინდა სისხლის გამოშვება, არ გამოვიშვებ!

ექიმბაში. ჩემი თანამდებობა მანვევს უკაცრავათ.

ასანა. (გამოსტაცებს ჴელს.) გამიშვით, არა თითონ მე გამოვიშვებ სისხლსა.

ექიმი. მამ რადგანც აგრეა მე შემეძლიან ძალა ვიხმარო, თქუცნ ავათა ხართ.

ასანა. შე გიჟურო ურიავ! სისხლი გწყურიან შენა სისხლი?

ექიმი. ერთი ოციოთ წვეთი, დაიჭირეთ!

ასანა. მომითმინეთ მომითმინეთ! ექიმბაში ჩემო სულო! კუჭო! ჩემო ბიძიავ!

ექიმი. კარგი თქუცნო ხარისხოვნებავ, მაგრამ ამ პირობით თუ კიდევ დაამტკიცებთ მაგას, ანუ ამოუშუშებთ პირიდგან ხარაზობას მაშინ მე მომიტევეთ ძალას მოვიხმარებ, როგორც მიბძანებს ჩემი თანამდებობა და ვალი (ანიშნებს ბიჭებს და გაუშუშებენ).

ასანა. (ადგება და ამბობს თავსთვის.)¹⁴ დიდება ღმერთსა მოვრჩი! როგორი ძნელია ხანად გახდომა! არა მე სულელს რამრჯის, მართლა ჩემო ასანავ სულელი ყოფილხარ, ძალათ ხარაზობა რათ გინდა, არ მოგწყინდა სადგისის ხმარება ესე ჴელების შლა! აბა ძალათ რათა ვხედები. –

ექიმი. (ყურს უგდებს, ხარაზს რომ იტყვის, მივარდება კლავს უჭერს.)

ასანა. გამიშვით მე ხანი ვარ.

ყველანი. ინშალლახ! იყოს დღე გძელი მალალ ხარისხოვანის სიცოცხლე აბდულ რახმანი ხანისა! –

ასანა. ჰო, დიახ მე ავათ მყოფობისაგან მომივიდა, საკვირუშლი ექიმბაში არის ესა! ახლა კარგათ ვარ ახლა მე ვარ თქუცნი ხანი! ინშალლახ უნდა თქუცნ იყუნეთ ჩემი მარჯვენა ჴელი! (თავისთვს¹⁵) აბა თუ ხანობას ვერ ვითამაშებ მამ ასანა არ ვიქნები, ფიე რა დიდი ფიქრი უნდა ხანობას, უნდა მალმალ უბძანო, თუ გინდა ჴკვიანათ, თუ გინდა უჭკუოთ; როგორ უნდა ვიარო? რა ფიქრი უნდა ერთის სიტყვით, დამბლასავით უნდა ვიყო! ნელა ველაპარაკებოდე აბა მოვყვე. –

ასანა. ეი, ადა ყალიონ! (მოუტანენ. თითონ ახალუხის ღილებს

იკრავს და მოუშვებს სულსა, პირს გაუღებს ყალიონს ჩაშჩრიან პირში.) შემიკარით ღილები? (ღილებს უკვრენ.) ბიჭო კაბა. –

ბიჭი. რომელი?

ასანა. (ამპარტავნურად შეხედავს.) ფიე მოიტანე, ოქროს კაბა.

–

ბიჭი. (გამოიტანს კაბას აცმევს და ყალიონს მიაართმევს.)

ასანა. (რომ ჩაიცვამს.) აი რას ნიშნავს მდიდრული ტანისამოსი, მე ვგრძნობ რაღასაც თავის უფლებას, დიდ კაცობას (ისნორებს და იბერება უბოლებს ყალიონს) არა? მე უგუნური რათ ვფიქრობდი მე ხარაზი ვარ მეთქი და ხანი არა ვარ მეთქი (ექიმი მიახლოვდება.) ექიმბაშო! გმადლობ შენ ფეხზედ დამაყენე. –

მირზა. თქუწნო მაღალ ხარისხოვნებავ არ ინებებთ! –

ასანა. (ზურგ შექცეული.) ვინებებ. –

მირზა. თქუწნის ჩუჭულებისამებრ ვახშმის წინ ინებებთ ხოლმე საქმეების გადაწყვეტასა და ჯელის მონერას. –

ასანა. ვახშმის წინ! დიხ! მაგრამ დღეს მე ძალიან ავ გუნებათა ვარ საქმის გადაწყვეტაზედ, იქნება სასტიკად მოვიქცე და ვახშამს კი ვინებებ!

მირზა. თქუწნი მაღალ გონიერების ნება არის ხვალამდის შეიძლება დარჩეს. –

ასანა. მაშ ეტყობა უბრალო საქმეები არის; –

მირზა. უბრალოები არის გლახების შეწვენისა გახლავთ!

ასანა. ფიე! მაშ როგორ უბრალოა, ხომ იცით რომ გლახების შეწვენა დროს არ ითმენს, შიმშილს მოცდა როდი შეუძლიან, კულავ გაფთხილდით მაგისტანა საქმეზედა არ გამაჯავროთ გესმის? – (იქით) იქნება საწყალი ხანი ან ჩემი მაგიერი ხარაზი შიმშილით კვდება და მეკი აქ რა ვახშამი მელის. –

ხანი. (თავისთვის) ბარაქალა ბიჭო (მაღლა) ეგევითარი დიდ სულოვნებითი თქუწნი ქცევა გააბედნიერებს თქუწნს ქუჭშევრდომთა. –

ასანა. ჩემო ვეზირო, მობძანდით აქ დაბძანდით, აქ ჩემ გვერდით მოვილაპარაკოთ ერთათ საქმეზედ (მირზას) აბა

ნაიკითხე. –

მირზა. (აჩვენებს ქალაღდებს.) ერთი საწყალობელი სნეული ქვრივი გთხოვთ თხუთმეტს ოქროს, რომელსაც ძალიან უჭირს. –

ასანა. რასაკურველია ეჭირება, რადგან მთხოვს, მიეცით ოცდაათი ოქრო!

მირზა. ქაბაბჩი მუსტაფა შეინროებული სახლობით...

ასანა. ვიცნობ, ვიცნობ, რვა შვილი ჰყავს, მიეცით ოცდა ხუთი ოქრო და უთხარით რომ თუშში ათათი ოქრო გამინესებია იმისთვის, კარგს ქაბაბებს აკეთებს და იაფათ აძლევს მდაბალი ხალხისათვის. –

ხანი. გავბედავ მოვახსენო მაღალ უხვებასა თქუენსა, როდის გაიცანით ქაბაბჩი. –

ასანა. მაშინ როცა ვიყავ ხარ... (ექიმი მიიწევს უჭერს ხელსა.) როცა ხალხში დავდიოდი შემეტყო რომ არავინ არის შეინროებული! სხვა რალა არის მანდა. –

მირზა. ერთი არზა გახლავს ახუნდი მამად რასულისა. –

ასანა. (წამოხტება.) იმ ყურუმსალსაც შემწეობა უნდა? არ მისცეთ! –

მირზა. არა თქუწნო მაღალ ხარისხოვნებავ! ის უჩივის ერთ ხარაზ ასანას, რომელსაც მართებს იმისი ათი თუმანი. –

ასანა. მე რომ გადუხადო ეგ ვალი, მგონია კარგი იქნება (დაჯდება.)

ხანი. არ არის კარგი, ის ბიჭი გაირყვნება, ზარმაცობას დაიწყებს. –

ასანა. ჩუწნ[ო] ვეზირო, მე მაქუს მიზეზი მაგაზედ... ის ყმანვილი ჩემი ნათესავია. – (ექიმი მივარდება.) დამეხსენით! თქუწნ ხომ იცით ჩემი ძიძის შვილია, ერთი ძუძუ გვინოვნია გესმით? მიეცით ათი თუმანი, თამასუქი დაუხსენით. – გარდა ამისა ათი თუმანი გაუგზავნეთ იმის დედა მოხუცებული არის, თითო სინი ყაბლუ ფლავი, ერთი მინა შარბათი დასაძინებელი წამლით შეზავებული. ჩქარა საჭმელები გაუგზავნეთ ეხლავ და ყოველ დილას! (ადგება ვეზირი ასანა თავისთვის.)

კარგათა ვქენ, ვინ იცის რა შემთხვევა მოხდეს, იქნება ისევ ხარაზი გავხდე (მაღლა) არ დაგავინყდეთ ჩემი ბძანება. – (ვეზირი ასვამს ბეჭედს.)

მირზა. საქმე გათავდა.

ასანა. კარგია. –

ვეზირი. ახლა რა ეპრიანება თქუწნს მაღალ გონიერებას. –

ასანა. ახლა კუჭისთვის ვიფიქროთ. (ესალმებიან ყველანი.)

ასანა. სად მიბძანდებით, მე არ მიყუარს მარტო პურის ჭამა დაბძანდით (ფარემს) მოგვიტანეთ ვახშამი, მომღერალი არის ვინმე კარგი? –

ფარემი. გახლავსთ თეირანიდგან მოსული. –

ასანა. ისიც მოიყვანეთ (ბიჭები ყალიონს მოართმევენ, სუფრას გაშლიან, მოიტანენ სინებით ფლავსა, ასანა დაუნყებს ჭამასა, უთავაზებს ხანსა, თავის ჳელით პირში უნდა ჩაუდვას, ეს ხელს მიუშვერს.) –

შემინდეთ, პირი პატარა მაქუს დამეპნევა (შემოვლენ საზანდრები უბძანებს დასხდომას ექიმს უთავაზებს ლულა ქაბაბს ჩაუდებს პირში.) ხალათ! ხალათ! (მოუტანენ ხალათსა და წამოასხმენ. ექიმბაშს მძიმეთ თავს დაუკრავს.)

ასანა. ექიმბაშო, სასმელი არ შეიძლება რამე დავლიო? –

ექიმი. რატომ შარბათი მიირთვით.

ასანა. არა ჭიას ამიშლის. – სხუა ჭიის მოსაკვლელი. – აის რუსის დიდკაცები რო სმენ შაქანცკ ამბობენ ხის წვენი არისო!

ექიმი. შეიძლება.

ასანა. უბრძანეთ მოიტანონ. – (მოიტანენ შანფანცკს, დაუსხმენ და სვამს, ჳსწვეს ყალიონს, საზანდრები უკვრენ, საზანდარი რომ შედგება თავისთვის.) არა რაზედ ვიკლამდი თავს ხარაზი ვარ მეთქი, სანყალი ჩემი გვამი სწორე ხანი, ჳლანებს აკერებს თუ მართლა მთვრალი არ არის. (სვამს შანფანცკს დაფიქრდება.)

ხანი. რაზედ მონყინეთ თქუწნო მაღალ მხიარულებავ!

ასანა. მე გითხრა ჩემო ვეზირო, ის ხარაზი მომაგონდა, ჩემი ძუძუს ძმა, იმას ერთი ქალი უყვარს, ჩემი მეჯორის

ქალი, ფული არა აქუს, ათი თუმანი არ დააკლდება ჩემს ხაზინასა, მიეცით ქებინათ ხვალ ქორწილი გადინადოს.

ხანი. ვმადლობ თქუწნს მაღალ სათნოებასა (იქით) ხედამ ამ ყურუმსალს თავის თავი არ ავიწყდება (ასანა დაფიქრდება.) კიდევ რას ფიქრობს თქუწნი გონიერება. –

ასანა. რა საკითხავია, თქუწნ უნდა ფიქრობდეთ ჩემ მაგიერ, იფიქრეთ რა მიაძება. –

ვეზირი. (ერთმანეთს შეხედვენ განცვიფრებით ყუჭლანი.)

ხანი. (იქით) მოდით ახლა თქუწნ მისვდით რა ეშმაკი უნდა, იქნება თქუწნო მაღალ ხარისხოვნებავ გნებავთ მოსვენება? –

ასანა. არა, – (იქით) ხანს ხომ ცოლები ეყოლება, აბა ერთი ვკითხო (მაღლა) ჩემი ხოჯა სად არის. –

ვეზირი. აქ გახლავს (შემოიყვანენ არაბს.) –

არაბი. რას მიბძანებს ბედნიერი მაღალ ხარისხოვნება თქუწნი?
–

ასანა. მოახსენე ჩემს ცოლებს რომ აქ შემობძანდნენ. –

ხანი. აბა რამრჯიდა ნათქვამია თუ არ გინდოდეს ქირიო, გათალე ჩხირიო! –

არაბი. (ჩუმათ ხანს) ნუ შესწუხდებით ჩანგებს მოვგვრი. –

ხანი. ჰო კარგათ მომაგონდა, იმ რიცხვში მეჯორის ქალი ლეილაც შემოიყვანეთ – და დაარიგეთ რომ ახალი საცოლე არის, ხვალ უნდა ქებინი გაიჭრას. –

არაბი. დიას კარგი იქნება. (გავა)

ხანი. მაშ ჩუწნ ნება გვიბოძეთ ვისურვოთ თქუწნთვს ბედნიერებით შექცევა ამლამისა.

ასანა. არა, მე ეჭვიანი არა ვარ, სტანბოლში ვარ გაზდილი, ახლა სულთანი როდი არიდებს თავის ცოლებს. –

ხანი. როგორც თქუწნს მაღალს ხარისხოვნებას ენებება. –

ასანა. (თავისთვის) ცოლებიც კარგათ მომაგონდა, კარგათ შევექცევი, მაგრამ ჩემი ლეილა! ვაჰ გამინყრა ღმერთი, იქნება ეხლა ჩემს მაგიერათ ხანი ჰკოცნიდეს, ეჰ რა უყო ალბათ ჩემი წერა ასე ყოფილა, მარტო ჩემ თავზედ არიქნება ეს ცვლილება, იქნება ძუჭლი ან-

დაზა ასრულდა, ნათქუამია ბედაურები დაიხოცნენ, ვირებს დარჩათ მოედანო. –

გამოსვლა 2.

[იგინივე, ხოჯა, ლეილა და ქალები]

ხოჯა (შემოიყვანს ქალებს, პირზედ მიფარებული აქუთ, ქალე-
ბი თავს დაუკვრენ.) –

ხოჯა. მეუღლენი თქუჭნი მალალ ხარისხოვნებისა. –

ასანა. ბარაქალა! ბარაქალა! აბა პირბადე ახადე (ხოჯა ახდის
პირბადეს. თავისთვს) ვაჟმე, ლეილა სჯობდა არაფერი
გემო ჰქონია ხანსა. –

ხოჯა. ხომ არ ინებებთ ნახოთ თქუჭნი დანიშნული!

ასანა. ინშალახ კარგი იქნება. –

ხოჯა. (გავა ასანა უყურებს ქალებს.)

ასანა. ჰო რა უჭირთ (იქით) ნათქუამია, მგელმა ციკანი იშოვნა
ბალნიანო, ვინ ასანა, ვინ ეს ამბავი. – ვნახოთ ახ-
ალი ცოლი როგორი იქნება. – ახალი ყველა კარგია
ვნახოთ.

ხოჯა. (შემოუძღვება ლეილას.)

ასანა. (წამოუდგება.) მე დიდათ, მე დიდათ ვგრძნობ დიას
ძალიან ვგრძნობ თქუჭნს, ვერ ვპოულობ სიტყუას
ჩემი სიყუარული გამოგიცხადოთ, თქუჭნა ხართ ჩემი
ვარსკვლავი, თქუჭნა ხართ ჩემი მთვარე, როგორც
სადგისი. (ექიმი მივარდება.) არა როგორც სადგისი
გამხვრეტელი ჩემის გულისა. –

ლეილა. (პირბადით) დიდათ ბედნიერად ვრაცხავ ჩემს თავსა,
ვხედავ რა მალალ ხარისხოვანსა ჩემსა მფლობელსა.
–

ასანა. ფიე ეს ვისი ხმაა? –

ლეილა. რომელმანც მიმიზიდა ვით ანდამატი. –

ასანა. ამას იჭვი არ უნდა ეს ლეილაა (დაფიქრდება.) –

ლეილა. იქნება მოგწყინდით თქუჭნო მალალ ხარისხოვნებავ?

აგრე დაფიქრდით უეცრად, მაშ ნება მომეცით თავი დაგიკრათ (მიდის.) –

ასანა. მოითმინეთ ღვთის გულისათვის, მე დაფიქრდი; როგორ არ დაფიქრდე თქუწნი ხმა გავს საკვირვლად ერთის ქალის ხმას, რომელსაც ვიცნობ სიყრმიდგან. –

ლეილა. სიყრმიდგან?

ასანა. სუყველა იმას გიგავთ, ტანი, მიმოხვრა და ყოველივე. –

ლეილა. (აიხდის პირბადეს.) სახეცა?

ასანა. (მივარდება განკვირვებული ლეილას.) ლეილავ? ღმერთო ეს რა ანბავია, შენ ხარ ლეილავ? შენც მოჯადოებული ხარ? –

ლეილა. თქუწნო მაღალ ხარისხოვნებავ, რას ბძანებთ რა ამბავია თქუწნ გონიერ თავზედ? –

ასანა. (უყურებს.) არა ეს არის, ეს ლეილაა, ლეილაჯან ნუ მაღავ შენა ხარ! –

ლეილა. რას ბძანებ, მოდით გონებაზედ.

ასანა. რას მიყურებ, ვერ მიცან შენი ასანა, შენი საყვარელი, რა რიგათ მოუწამლამთ, თავის საყუარელი ასანა ვერ უცვნია, მოიგონე სულოჯან ლეილავ! შენ ჩემი ლეილა არა ხარ, მეჯორის ქალი? –

ლეილა. რაო მეჯორისა?

ასანა. ჰო, ჰო, ხანის მეჯორისა!

ლეილა. (ტირის.) უთუოთ ხანი ავათ არის, ექიმი არავინ არის? –

ექიმი. აქ გახლავარ, ცოტა შეუძლოთ ბძანდებოდა, მოვარჩინე, სისხლი უნდა გამოუშოთ. –

ასანა. კიდევ სისხლი, მოიცა ექიმოჯან, სისხლ ნუ გამომიშვებ, პატარა შაფანცკი გადავკრა. –

ექიმი. დიახ კარგი იქნება!

ასანა. (დალევს.) მაშ კარგი ჩემო ლეი... რა გქუიანთ?

ლეილა. გულნარა.

ასანა. კაი სახელია! მობძანდით აქ დაბძანდით. – ხომ არ გნებავს თამაშობით შეგაქციოთ. –

ლეილა. კარგი იქნება.

ასანა. (ანიშნებს საზანდრებს და დაიწყებენ დაკვრას და

თამაშობას.)

ასანა. (სვამს შანფანცკს, სწევს ჩიბუხს, წავა ძილად და დაეცე-
მა დორზედ, ფარდა ჩამოეშვება.) –

მოქმედება 3.

[გამოსვლა 1.]

[ასანა, ხანი და ვეზირი]

დუქანი და სახლი ასანასი. [ასანას] ხარაზული ტანისა-
მოსით სძინავს ტახტზედ. ხანი და ვეზირი შემოვლენ.

ხანი. ხედავ კიდევ სძინავს?

ვეზირი. მეკი ვიცოდი რომ ეძინებოდა, ძალიან ბევრი დალია. –

ხანი. მთვრალს კიდევ წამოელულულულებინა, ხვალ დილ-
ით ხობხები შემინვით და ლულა ქაბაბი გამიკეთეთ
საუზმეთაო? –

ვეზირი. სანყალი რა რიგათ შეკრთება რო გაიღვძებს.¹⁶ –

ხანი. მე მსურს ამისი გამოღვიძება ვნახო რას ილაპარაკებს. –

ვეზირი. იქნება გუშინდელი ანბავი სიზმრათ მიიღოს.

ხანი. რაც მაგას საქმე უყავით, ჩემთვის რომ გექნათ ჭკვიდგან
შევიშლებოდი.

გამოსვლა 2.

იგინივე და ქატიმ. –

ქატიმ. (მძიმეთ თავს უკრავს.) ახ! გუშინდელი სტუმრები ბძან-
დებოთ?

ხანი. დიახ, სალამალექ დედავ!

ქატიმ. ეს ჩემი შვილი თქუწნთან გახლდათ ყავახანაში? –

ხანი. არა ჩემ ამხანაგთან!

ქატიმ. წუხელი ძალიან შევშინდი რომ მოიყუანეს, მეგონა უბედურება შემთხვევია მეთქი, მაგრამ მთვრალი იყო.

–

ხანი. დიას დაურჩევარი არის, ხაშიში შეეჭმია ჩემს ამხანაგს. –

ქატიმ. მადლობა ღმერთსა, მეგონა ღვინო დაუღევია მეთქი.

– მაგრამ ამას ვწუხვარ, მეზობლები არ დაიჯერებენ რომ ღვინით არ იყო მთურალი. –

ხანი. ეგ ცუდია, და რადგან ჩემი ამხანაგია მაგისი მიზეზი, ამისთვის მე უნდა დაგასაჩუქრო მაგაზედ, აი, მიიღე კეთილო ბებერო (აძლევს ფულსა არართმევს.) ეს ჩექმების ფასია. –

ქატიმ. რადგანაც აგრეა, გმადლობთ ბატონო.

ასანა. (სიზმარში) ლეი... ლეილა! ლეილაჯან, ჰო. ნუ იბერები კარგია ნუ იბერები.

ხანი. სიზმარში რაღასაც ლაპარაკობს. –

ქატიმ. ხშირად იცის ლაპარაკი სიზმარში. –

ასანა. ლეილაჯან... შენ ჩემი უნდა იყო გინდა სულთანის ქალიც გახდე. –

ქატიმ. სიზმარში სულ დიდკაცობას თამაშობს.

ასანა. მეც თითონ მოჯადოებული ხანი ვარ!

ხანი. გუშინაც ლაპარაკობდა აგრე.

ქატიმ. ეხლა რომ გაიღვიძებს, რამდენს ტყუილს ილაპარაკებს.

–

ხანი. მე ძალიან მინდა გავიგონო ასე რომ ვერა მხედვიდეს. –

ქატიმ. აი აქ მოეფარენით ყველას გაიგონებთ. –

ხანი. კარგი არის მაგრამ ღვთის გულისათვის, საყვედურს ნუ მისცემთ. –

გამოსვლა 3.

ქატიმ და ასანა. –

ქატიმ. (აღვიძებს.) ადექ ადექ, აბა შემომხედე. –

ასანა. (ნამოიხედავს.) საუზმე მზათ არის (თავისთვის) ფიე ეს

მგონია დედა ჩემია? ამ სასახლეში რა უნდა... ეი ადა...

ქატიმ. გაიღვიძე სულოჯან! ადექ აბა შემომხედე! –

ასანა. (იფშენეტამს თვალებს.) სადა ვარ მე, იქნება?... განა
(წამოხტება.) შეითან აფარსინ, კიდევ ხარაზი გავხდი.

–

ქატიმ. რას ამბობ უგუნურო ბიჭო. –

ასანა. (ადგება ტახტიდგან დადის შემკრთალი.) არა ეს რა მიქარვაა. აბა რა ტუტუცური ხუმრობაა! იმისთანა იქნება კაცმა არიცოდეს, დღეს რა არის და ხვალ რა იყოს, მაშ კაცმა არ უნდა დაიძინოს ღამე; ამისთვის რომ დილით გამოიღვიძებს, ეშმაკმა იცის რა გახდება, ხანი ვირათ, ვირი ხანათ, ფიე ამისთანა ცხოვრება კაცს მოაბეზრებს, მაგრამ კიდევ ვნახოთ, არ მინდა მეჩქემობა.... მე ხანი ვარ... ღიახ ჰსწორეთ ხანი ვარ!

–

ქატიმ. რას როტავს.

ასანა. დამეხსენ დედიდავ. – როგორ კარგათ ვხანობდი. –

ქატიმ. რაო შენი დედიდა ვარ! –

ასანა. ჩამომეხსენ ბებერო! (თავისთვის) ყუჭლამ ხანათ მიცნო არავის იჭვი არაჰქონდა, რომ მე მალღის ჩამომავლობიდგან არა ვარ! –

ქატიმ. შენ მე არ მიცნობთუ? –

ასანა. ფიე რას ჩამომეკიდე დედიდავ. –

ქატიმ. კიდევ დედიდავ. –

ასანა. (დადის და ლაპარაკობს.) როდესაც ვსვამდი, ვჭამდი, ვჯავრობდი, ვფიქრობდი, ვარშიყობდი ხანის ქალთან, ყველანი აბდულ რახმან ხანს მეძახდენ. –

ქატიმ. (დაუყვირებს.) გონებას მოდი...

ასანა. (ხელს გამოსტაცებს.) წვრილი ფული არა მაქუს ბებერო! – (ლაპარაკობს ადრინდელისავით.) ახლა უნდა ჩამომავდონ მაღალი ხარისხიდგან, სიმდიდრიდგან, სიღარიბე, თავზედ მამახვიონ ეს ბებერი.. არა ძველი ხუმრობა არის, არ მინდა, არ მინდა!... ნებას არ მივცემ! (ხედავს რომ ქატიმ არ ეშვება.) ღმერთმა მოგცეს ბებერო, თოლუთუნარე!... ფიე რას ჩამომეკიდა...

ქატიმ. აი რა გიყო სიამპარტავნემ და სიმთვრალემ, შენ ვერა ჰსცნობ მშობელს დედას, ეგ არის მადლობა რომ გაგზარდე!..

ასანა. (დაუწოქებს.) დედაჯან! სულო გულო! მაპატივე მე ხომ დანაშაული არა მაქუს, რომ ხანი ვარ! (ადგება.) რალამაც ეშმაკმა მომაჯადოვა, მე ერთი ორსამ წელიწადს მაინც დავეგდე ხანათ, მაგრამ იმ წყეულმა ჯადომ მარტო ტუჩებზედ მამცხო ხანობა....

ქატიმ. (ცრემლებს ინმენდს.) აი რა გითხრა შენ ხომ მიხუდი სიზმარი ყოფილა, ცხადათ სჩანს რომ შენ გზმანებია, რადგანც აქამდინ გონს ვერ მოსულხარ!..

ასანა. რის სიზმარი, რა სიზმარი, აი ადრე ვნახამდი ხოლმე, იმაზედ დავას არ გაგინევი, ხან ვნახამდი დიდი კაცის ქალსა, ხან იასაულებს, ხან მაიმუნებს, ხან ქურდსა, ხან ძაღლს; მაგრამ დიდ კაცების ქალს, მაიმუნს, ძაღლებს, ქურდებს, მე ვიცოდი რომ სიზმარში იყო, როგორც ეხლა მე ვიცი, ნუხელ ცხადათ ვიყავ აბდულ რახმანი ხანი.

ქატიმ. კარგი სულელო, გონს მოდი, აქ ჩემთან დაჯექ გვერდით, მოვილაპარაკოთ მაგაზეთ ერთათ და მე დაგიმტკიცებ შენა რომ ეგ სიზმარი იყო, გუშინ საღამოზედ წახველ ხანის მსახურთან ყავახანაში, აგრე იყოთუ არა? –

ასანა. ეგხომ აგრეა! იცი ისინი ვინ იყვნენ?.. ისინი ნაზირ ვეზირები იყვნენ. –

ქატიმ. კარგი კმარა სულელო, მითხარ ყავახანაში შენ დალიეთუ არა? –

ასანა. არა, მე მურაბა ვჭამე, რომელსაც ხაშიშს ეძახიან, იმ დიდკაცებმა მაჭამეს, მე ძილი მომეკიდა, აბა მაშინ შესრულდა ჩემზედ ჯადო, ერთბაშათ გამომეღვიძა სასახლეში და ყველანი მარწმუნებდნენ რომ მე ხანი ვარ. –

ქატიმ. მაგით უნდა დაინახო, ეგენი სულ სიზმარში გზმანებია (ასანა აჩუჭნებს მოუთმენელობას.) ყური მიგდე, შენ

სულ არა ყოფილხარ სასახლეში იმისთვის რომ შენ ყავახანიდგან პირდაპირ აქ მოგიტანეს მთვრალი და-გაგდეს ტახტზედ. –

ასანა. რას ამბობ! მე არ ვიყავ სასახლეში, მე მომიტანეს ყავახანიდგან (იქით) მოიცა! მესმის, მესმის, ჩემი სული აქ არის ხანის სასახლეში, და აქ ჩემი გვამი ხანის სულითა. (მალლა) დედავ გამიგონე, თუ რომ მე არ მამიტანეს სასახლიდგან, მაშ მოიტანეს მარტო ჩემი სხეული უსულოთ, ესე იგი სულით მაგრამ ჩემით კი არა, ახლა ხომ გესმის. –

ქატიმ. რას როხავ, რა გავიგონო!

ასანა. როგორ ვერ გაიგე, მაშასადამე, ეს მე ვარ.

ქატიმ. ჰო ეხლა შენ რახარ?

ასანა. ეხლა ეს გამოვა, რომ მე ვარ და მე არა ვარ!

ქატიმ. როგორ შენ და შენ არა? –

ასანა. ესე იგი მე თითონ ვარ... მაგრამ არა ვარ მე თითონ, ესე იგი სრულებით არ ვარ ხარაზი. –

ქატიმ. მაშ სხუა ვინ უნდა იყო. –

ასანა. მე ყოვლის ამის უკან მე ისევ ვარ აბდულ-რახმანი-ხანი!
– ჰსწორეთ ხანი ვარ! –

ქატიმ. შენ უგუნური შენ გიჟი ხარ!

ასანა. (გაჯავრებით) დედაკაცო ნუ გამომიყვანე მოთმინებიდგან. –

ქატიმ. გიჟო განა დედას აგრე ეტყვიან. –

ასანა. არა შემინდე, შენ მართლა დედაჩემი ხარ, დიახ ამასაც გთხოვ. –

ქატიმ. (შეშინებული) ღმერთო ჩემო ეს მართლა გაგიჟებულა შვილო! –

ასანა. ეს კი გადანყვეტილია, რომ შენი ქმარი მამაჩემი ხარაზი ჩემი მამა არ არის. –

ქატიმ. რაო? რაო, განა შენ ჩემზედ იჭვნეულობ.

ასანა. (ყურს არუგდებს.) მე ვგრძნობ რომ სისხლი ხანისა მიმდინარეობს ჩემს ძარღვებში, ხარაზის სისხლი სულ სხვარიგათ დადის (დადის ამპარტავნურად.) ცვდები თუ მართლა მე ხანი ვარ! დამშვიდდი დედავ, მე

შენ გაგაბედნიერებ, მეფურად დაგასაჩუქრებ (წელს დაადებს მხარზედ.) არა მე ეს არ მინდოდა მეთქუა, ჩუწნ ყოველთვის ერთათ ვიქნებით, ნუ გაუშვებთ ერთმანეთს, თუმცა მე ხანი ვარ, მაგრამ არ მინდა სხუა დედა. –

ქატიმ. ოჰ შვილო, რავექნა ექიმი უნდა მოვიყვანო. –

ასანა. ბაბაა არ მოიყვანო. – კიდევ სისხლს დამიპირებენ გამოშვებას, ამისთვის რომ ახლა ხანს ვირქმევ, როგორც ნუხელ კინალამ სისხლი გამამიშვეს, რო ვამტკიცებდი ხარაზი ვარ მეთქი.

ქატიმ. შეიშალა, შეიშალა, ნავალ უშოვნი როგორმე წამალს, ღმერთმა ქნას, იქნება გონებაზედ მოვიდეს (გავა შუა კარებიდგან.)

ასანა. (მარტო) ერთი რამ სასწაულია ჩემთვისა! ძალიან კარგათ ვიცი რომ ნუხელ არ მეძინა და არც მთვრალი ვიყავ, ამისთვის რომ მახსოვს, როგორ ვჭამე ვახშამი, ხანის ცოლები გვერდით მყვანდნენ, ვათამაშე, საუზმე უთხარ სახვალიოთ და მეტადრე ლულა ქაბაბი. – ვაჟ ახლა ყუწლას უნდა გამოვესალმო, ნეტავი ის ამხდომოდა, რაც ჩემ ხანობაში დავამტკიცე, ხარაზ ასანას გაუჩინე ჯამაგირი, და იმის დედას თითო სინი ყაბლუ ფლავი და შარბათი, აი აქამდის არაფერი ანბავი არარის... მართლა იქნება სიზმარი იყოს, ლამის ჭკუიდგან შევიშალო. –

გამოსვლა 5.

[ქატიმ და ასანა]

ქატიმ ჩქარა შევა. –

ქატიმ. გასაკვრუწლი მიუნთომელია ასან შვილო! ამ საათში შემხუდა ჩუწნი მოვალე, მოჰქონდა შენი მიცემული თამასუქი. მე სრულებით მივიღე შენი შვილისაგან

ათი თუმანიო!

ასანა. იმან მიილო თავისი ფული, შენ მაგას მართალს ამბობ? ოჰ, ღმერთო ჩემო!

ქატიმ. აი ბარათიცა. –

ასანა. ინშალლა დამტკიცდა! ახლა გვაკლია ჯამაგირი და ყაბ-ლუ ფლავი შარბათით თუ რომ იმასაც მივიღებ დილ-ილეი ლილეი (მოეხვევა დედას.) დედაკაცო! ხარაზის დედავ! მოდი ჩემთან, ბედნიერები ვართ ყოველ ცხოვრებაში, უჟ! მაღლობა ღმერთსა როგორც მთა ისე არ მომშორდება ზურგიდგან. –

ქატიმ. არვიცი რა ვიფიქრო! მე არ მიმიცია ლეილას მოცემული ფული, აქამდისინ ყუთში მაქუს შენახული. – ვინ მისცა ჩუჭნი ვალი იმასა. –

ასანა. ვინა? მე თითონ მე, ჰა რას იტყვი დედავ! მძინავს მე, მაგრამ ყუჭლას ვხედავ სიზმარში. –

ქატიმ. სად იშოვნე მაგდენი ფული. –

ასანა. ათი თუმანი განა ბევრია? მე შემეძლო ხუთასი თუმანი გამეცა. –

ქატიმ. შენ ნუხელის იყავ მოლასთან. –

ასანა. თვალითაც არ მინახამს. –

ქატიმ. მიანბე მაშ ეგ როგორ მოხდა.

ასანა. აი დედავ, მოლამ უჩივლა შენს შვილს.

ქატიმ. შენზედ. –

ასანა. არა შენ შვილს ასანაზედ. –

ქატიმ. ვისთან იჩივლა?

ასანა. ვისთან? ჩემთან.

ქატიმ. ქუ შე უგუნურო, როგორ შეეძლო იმას ეჩივლა შენზედ შენთან. –

ასანა. არა, მე მომცა არზა შენ შვილზედ... როგორ გაუგონარი ხარ! ესე იგი მე ხანსა აბდულ რახმანს შენს შვილს ხარაზ ასანაზედ გაიგე? –

ქატიმ. მერე.

ასანა. მერე და მერე, ათასჯერ ხომ არ გაგიმეორებ, რომ მე ხანი ვიყავ, ღმერთმანი შენ გამაგიჟებ. –

ქატიმ. მოდი შენ ამისი გაიგე რამე. –

- ასანა.** მე ღამით მაქუს ჩვეულება, საქმეები გადავსწავიტო, გუშინ ჩემმა მირზამ სხვა ქალაქებ შორის მომცა მე არზა შენ შვილზედ. –
- ქატიმ.** ამას ეშმაკიც ვერას გაიგებს. –
- ასანა.** მე ძალიან შემეცოდა სანყალი ხარაზი, უმეტესად შენა ბებერო და მაშინ მე უბძანე ათი თუმანი გადაუნყვიტონ ხარაზსა ჩემის ხაზინიდგან. –
- ქატიმ.** შენ კიდევ გონებიდგან ირევი. –
- ასანა.** (ყურს არ უგდებს.) ეს კიდევ ცოტა არის, მე შენ ჯამაგირი გაგიჩინე, ხედავ დედიდავ მე შენ შვილზედ ასე ვეცადე, როგორც ჩემთვს. –
- ქატიმ.** მე თავბრუ მეხვევა.
- ასანა.** ერთი რამ არ მამწონს, ანბობენ შენი შვილი ძალიან სვამს, ეგ ცუდია...
- ქატიმ.** შენ სრულებით გიჟი ხარ. –
- ასანა.** ყველაზედ ცუდი ეს არის, რომ ჩემი მეჯორის ქალსა თხოულობს, ასანა ღარიბია არა აქუსრა ტუტუციც არის, ლეილა კარგი გოგოა, ის წუხელის იყო ჩემთან და მთხოვა რომ ეგება ნება მივცე. (კარებს აბრაგუნებენ.) ვინა ხართ მანდა, შემოდით.

გამოსვლა 6.

იგინივე და ხანის ბიჭი.

- ბიჭი.** მე მიბოძეს ეს ქალაქი, აი აქუნდა მოვიტანო. –
- ასანა.** (კითხულობს.) აი ესარის ჯამაგირი (ბიჭს) უთხარი ძმაო მირზას, ასე გვიან რათა გზავნის ქალაქებს, სამ საათ წინ აქ უნდა ყოფილიყო ეს ქალაქი. –
- ბიჭი.** (იქით) ეე, ეს კიდევ ხანობას თამაშობს. –
- ქატიმ.** არ ვიცი რა ვიფიქრო! –
- ასანა.** (ანიშნებს ბიჭს.) სხვა ჩემო საყვარელო, რა ამბავია თქუჴნ სასახლეში ჰა? რას აკეთებს ხარ... ესე იგი ხანი... დღეს ნახე შენა? ხომ კარგათ არის.

- ბიჭი.** (თავისთვის) მოიცა მე შენ მტვერ შეგაყრი თვალებში, (მალლა) ძალიან კარგათ არის, შენ თითონ გასინჯე, დღეს საუზმეთ შეჭამა ერთი დიდი სინი ლულა ქაბაბი და ერთი სინი ფლავი; რამდენი სხუა საჭმელები. –
- ასანა.** (თავისთვის) ხედამ იმ ავაზაკსა, მე მოვამზადებინე, იმას კი უჭამია (ბიჭს) მაშ არ შეგინიშნავს, იმას როგორ-ღაც ხარაზული ხასიათი აქუს. –
- ბიჭი.** დიახ ნუხელ ის შევნიშნეთ, რომ ჰსწორეთ ხარაზი იყო და დღეს კი ვერა, აი კიდევ მოგივიდათ ერთი სინი ყაბლუ ფლავი და ბარათი. (შემოიტანენ.)

გამოსვლა 7.

იგინივე და ორი ბიჭი.

- ქატიმ.** მე ეხლა ვფიქრობ აქ ჯადოსნობაა. –
- ასანა.** (ბიჭებს) დააწყევით აქა! ჭურჭელს მერე გამოგიგზავნით, აჰი თქუწნი ნაღების ფულები. – თავი დაუკარით ნაზირს. – დედაჯან! დაჯექ და ქეიფი გასწიე! ახლა ლეილაღა გვაკლია! მე უბძანე იმას რომ უნდა ჩემთან თავის მამათი მოსულიყო! –
- ქატიმ.** აი ლეილაღა...

გამოსვლა 8.

იგინივე და ლეილა.

- ლეილა.** (შემოვარდება. ასანას.) ასან! ასან, ახლა ჩუწნ ბედნიერი ვართ, მამაჩემი თანახმა ხდება ქებინის გაჭრაზედ. –
- ასანა.** სუ! სუ წყნარა ნუ გაამპარტავნდი... პირველათ უნდა შეიტყო, ვინა ხარ შენ და ვინა ვარ მე? –
- ლეილა.** ხა! ხა! ხა! როგორ შენ კიდევ ხანი გგონია შენი თავი

ხა ხა ხა!...

ასანა. ნუ იცინი. –

ქატიმ. განა მართლა ეს ხანი იყო? –

ლეილა. არა, მაგაზედ იხუმრეს და მაგ უგუნურმა ყველა დაი-
ჯერა. –

ასანა. რაო რაო?

ლეილა. ახ დედავ, რომ გენახათ ასანა ფარჩის კაბით ხა! ხა!
ხა! როგორ იბერებოდა ხა! ხა! ხა! სიცილით მოკვდე-
ბოდი.

ასანა. ნუ იცინი. –

ლეილა. ახლა მე ვილა ვიყავ? ახალი ხანის ცოლობას ვთა-
მაშობდი ხა! ხა! ხა! ასანა! ტყუილია ძალიან კარგათ
არ ვითამაშე ხანის ცოლობა, ხა! ხა! ხა?

გამოსვლა 9.

იგინივე, ხანი და ვეზირი.

ხანი. შენ უცხოთ ითამაშე ხანის ცოლობა და ქალობა. –

ლეილა. მისი მაღალ ხარისხოვნება აბდულ-რახმანი-ხანი. –

ყველანი. ხანი!

ასანა. (თავისთვის) ახლა კი ვიცი მე ვინავარ.

ხანი. (ასანას) შენ მე წუხელ კარგათ შემაქციე, მე დიდხა-
ნია ამდენი არ მიცინია, როგორც წუხელ და დღეს
დილას, რადგან შენ ფიქრობ პატივის-მოყვარებაზედ,
მიბოძებია შენთვის ჩემი ამილახვრობა.

ასანა. (დაიჩოქებს, კალთაზედ აკოცებს, ხანი გავა.)

ლეილა. ახლა რას იტყვი.

ასანა. მე ამას გეტყვი, რომ შენ ჩემი ხარ.

დასრულდა.